

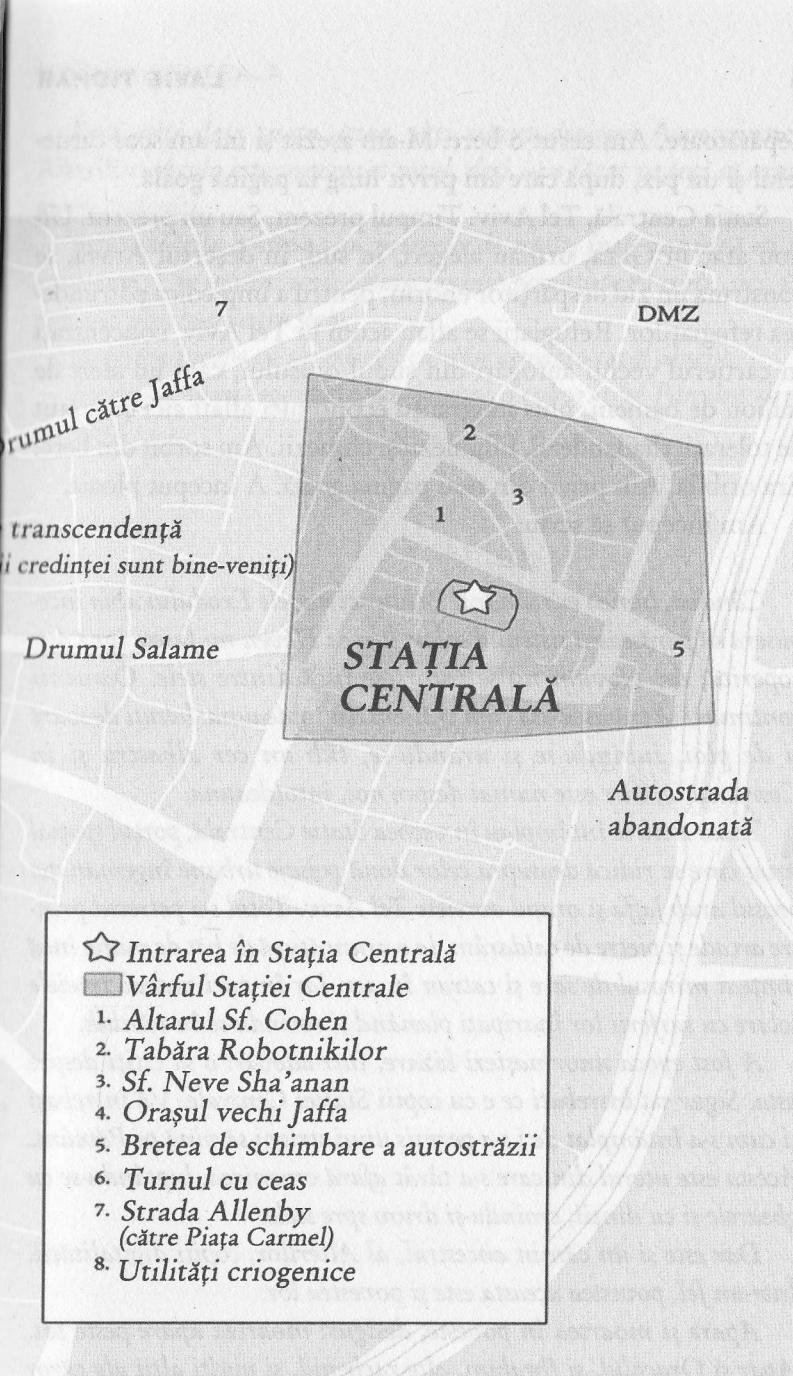
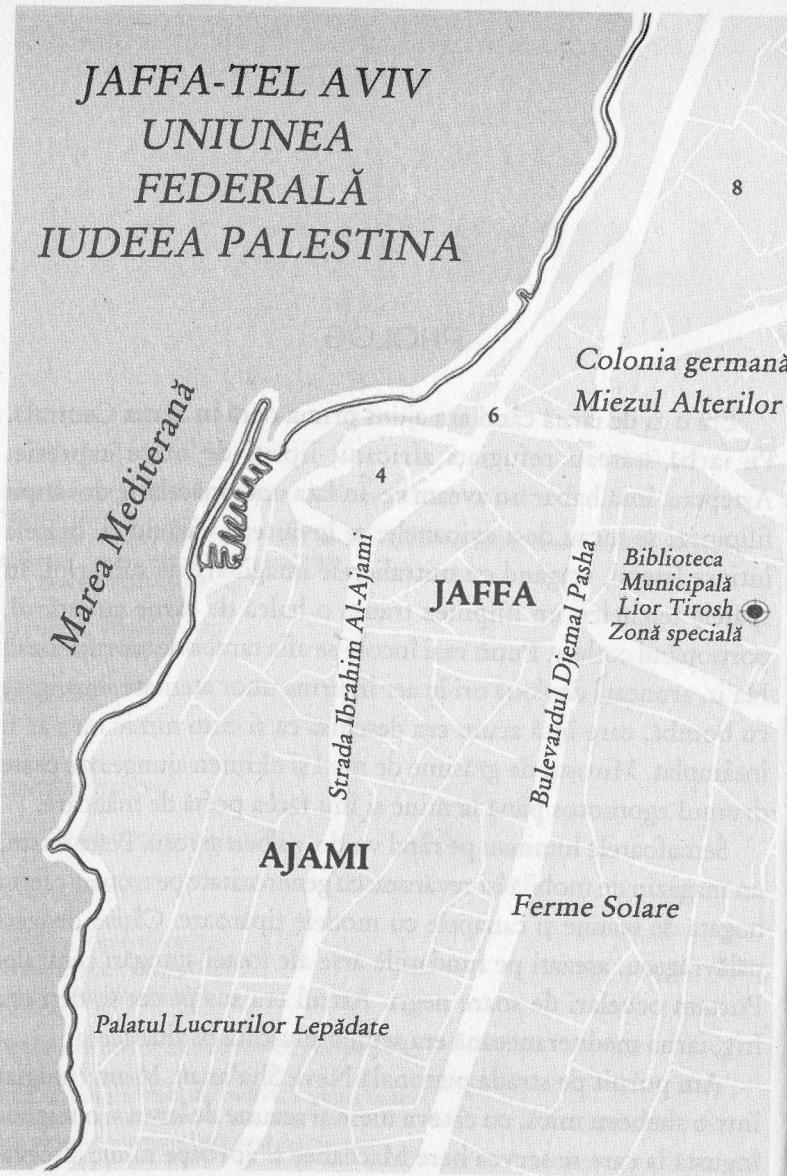
LAVIE TIDHAR

■ STAȚIA CENTRALĂ

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU
ALINA BILCIURESCU

LAVIE TIDHAR, scriitor britanic de origine israeliană, s-a născut în 1976. De la cincisprezece ani a locuit în mai multe țări și a călătorit în toată lumea, inclusiv în Vanuatu, Laos și Africa de Sud, experiențe reflectate în cărțile sale. Din 2013 trăiește la Londra. A publicat povestiri, romane și romane grafice. *Osama*, romanul său din 2012, a fost recompensat cu premiul World Fantasy Award for Best Novel, surclasând volumele *JFK*, *11.22.63* de Stephen King și *Dansul dragonilor* de George R.R. Martin. În 2017, *Stația Centrală* a câștigat John W. Campbell Memorial Award pentru Cel mai bun roman SF. Tidhar a fost comparat cu Philip K. Dick și Kurt Vonnegut. Cărțile sale se bucură de mare succes. Romanele recente, *The Violent Century* și *A Man Lies Dreaming*, de exemplu, au fost primite cu un deosebit entuziasm în Marea Britanie, fiind declarate „capodopere” de ziarul *The Independent*.

CUPRINS	
PROLOG.....	11
1 Umilința ploii	24
2 Sub stresini	36
3 Parfumul livezilor de portocali	51
4 Lordul lucrurilor lepădate	63
5 Strigoi	91
6 Filamente.....	103
7 Robotnik	114
8 Vânzătorul de cărți	146
9 Artistul-zeilor	178
10 Oracolul.....	196
11 Miezul	208
12 Vladimir Chong alege să moară.....	225
13 Nașteri	
Lista Personajelor.....	

★	Intrarea în Stația Centrală
■	Vârful Stației Centrale
1.	Altarul Sf. Cohen
2.	Tabăra Robotnikilor
3.	Sf. Neve Sha'an'an
4.	Orașul vechi Jaffa
5.	Bretea de schimbare a autostrăzii
6.	Turnul cu ceas
7.	Strada Allenby (către Piața Carmel)
8.	Utilități criogenice

1

UMILINȚA PLOII

Mirosul de ploaie îi luă prin surprindere. Era primăvară și se simțea parfumul iasomiei, care se combina cu zumzetul autobuzelor electrice, iar cerul era brăzdat de surferi solari, ca niște stoluri de păsări. Ameliah Ko făcea un remix Kwasa-Kwasa al piesei „Do You Wanna Dance”, în interpretarea lui Susan Wong. Începuse să plouă în perdele argintii, aproape fără zgomot; ploia acoperea sunetul împușcăturilor și ușa căruciorul care ardea la capătul străzii, iar bătrânul boschetar care tocmai defeca lângă tomberon, cu pantalonii gri în vine și cu suluș de hârtie igienică într-o mână, înjură încet. Era obișnuit să îndure umilința ploii.

Numele orașului fusese Tel Aviv. Stația Centrală se ridica mult prin atmosferă în sudul orașului, împresurată de rețeaua de șosele vechi, acum amușite. Acoperișul se înălța prea sus ca să poată fi văzut cu ochiul liber, deservind vehiculele stratosferice, care decolau și aterizau pe suprafața sa slefuită de mașini. Ascensoarele ca niște gloanțe săgetau în susul și-n josul Stației, iar la nivelul solului, sub soarele mediteranean necruțător, în jurul portului spațial, piața fremăta și vuia de mulțimea negustorilor, vizitatorilor, locuitorilor și obișnuiților pungași și hoți de identitate.

Din înălțimea orbitei până la Stația Centrală, de la Stația Centrală până la nivelul străzii și de la interior către exterior, din spațiul intermediar cu aer condiționat către sărăcia cartierului din jurul portului spațial, unde Mama Jones și băiatul Kranki așteptau, înăndându-se de mâna.

Ploaia îi luă prin surprindere. Portul spațial, această uriașă balenă albă, ca un munte însoțit de tăsnind din fundalul urban, atrăgea formațiuni de nori, creând propriul său sistem climatic miniatural. La fel ca insulele oceanice, spațiourile atrăgeau ploi locale, ceruri înnorate și o industrie în creștere de miniferme care împânzeau ca niște licheni pereții construcțiilor lor masive.

Ploaia era călduță și picăturile erau mari, iar băiatul întinse mâna și prinse o picătură între degete.

Mama Jones se născuse pe meleagurile acestea, în orașul care purtașă atâtea nume, din tată nigerian și mamă filipineză, chiar în cartierul acesta, pe când șoselele încă vbiau de huruitul motoarelor cu combustie internă, iar în Stația Centrală opreau autobuze, nu vehicule suborbitale. Ea își amintea războaiele și sărăcia și cât de nedorită se simțise aici, pe pământul acesta pentru care se luptau arabi și evrei. Îl privi pe băiat cu mândrie ocrotitoare și aprigă. O membrană subțire și sclipoatoare, ca un balon de săpun, se înfiripă între degetele băiatului, care secreta energie și manipula atomii pentru a crea forma aceasta, globul de cristal protector în care captase o singură picătură de ploaie. Plutea acum între degetele lui, perfectă și atemporală.

Mama Jones aștepta, deși ușor nerăbdătoare. Conducea o shebeen aici, pe vechea stradă Neve Sha'anan, o zonă pietonală de pe vremuri, care se întindea până la baza portului spațial, și voia să se întoarcă repede acolo.

– Dă-i drumul! spuse ea cu o urmă de tristețe.

Băiatul o privi cu ochii lui de un albastru-intens, un albastru perfect, brevetat cu câteva decenii în urmă, înainte să fie preluat de clinicele genetice de aici, unde fusese copiat, reprodus și revândut săracilor la un preț mult mai mic decât cel original.

Se zvonea că în sudul Tel Avivului existau clinici mai bune chiar decât Chiba sau Yunnan, deși Mama Jones se îndoia de asta.

■ STAȚIA CENTRALĂ

Totuși mai ieftine, poate.

– O să vină? spuse băiatul.

– Nu știu, răspunse Mama Jones. Poate. Poate că azi o să vină.

Băiatul întoarse capul spre ea și zâmbi. Arăta foarte Tânăr atunci când zâmbea. Eliberă din mâna bula aceea ciudată, care se ridică plutind prin ploaie, cu picătura solitară suspendată în interior, înăndându-se către norii care o zămislleră.

Mama Jones susține și-i aruncă băiatului o privire îngrijorată. Kranki nu era propriu-zis un nume, ci un cuvânt din limba pidgin-asteroidiană, care se născuse la confluența graiurilor pământene din vechiul Pacific de Sud, purtate în spațiu de minerii și inginerii trimiși acolo ca mâna de lucru ieftină de companiile malaysiene și chineze. *Kranki*, provenit din vechiul cuvânt englez *cranky*, însemnă, în funcție de context, „ursuz“, „ticnit“ sau...

Sau un pic excentric.

Cineva care făcea lucruri pe care alții nu le făceau.

Ceea ce, în limba pidgin-asteroidiană, se numea *nakaimas*.

Magie neagră.

Ea își făcea griji pentru Kranki.

– O să vină? El e?

În direcția lor venea un bărbat înalt, cu un aug înapoia urechii, cu pielea având nuanță de bronz cauzată de lumina mașinăriilor și pasul nesigur al cuiva neobișnuit cu gravitația aceasta. Băiatul o trase de mâna:

– El e?

– Poate, spuse ea, simțind deznașdejdea situației, ca de fiecare dată când repetau acest mic ritual, în fiecare vineri înainte de Shabbat, când ultima serie de pasageri debarca în Tel Aviv din Portul Selenar sau din Tong Yun de pe Marte sau din Centură sau din alt oraș terestru, ca Newer Delhi, Amsterdam sau São Paolo.

Ritualul se repeta săptămânal, fiindcă mama băiatului îi spuse, înainte să moară, că tatăl lui se va întoarce într-o bună zi, că tatăl lui era bogat și lucra departe, în spațiu, și că într-o bună zi se va întoarce, se va întoarce într-o vineri, ca să ajungă la timp pentru Shabbat, și va avea grija de ei.

După aceea ea luase o supradoxă de Crucifixăție și urcase la ceruri călare pe o vâlvătăie de lumină albă, pentru a se întâlni cu Doamne-Doamne în timp ce încercau să-i facă spălături stomcale, dar deja era prea târziu, iar Mama Jones, oarecum reticentă, se văzuse nevoită să aibă grija de băiat... fiindcă nu avea cine.

La Tel Avivul de nord, evreii trăiau în zgârie-norii lor, iar în Jaffa, spre sud, arabi își revendicaseră teritoriile străvechi de pe țărmul mării. Aici, la mijloc, dăinuiau încă locuitorii acelui pământ numit când Palestina, când Israel, ai căror strămoși veniseră acolo ca munitorii de pretutindeni, din Filipine, Sudan, Nigeria, Thailanda sau China, și ai căror copii se născuseră acolo, la fel și copiii copiilor lor, care vorbeau ebraica sau araba sau pidgin-asteroidiana, limba aceea aproape universală a spațiului cosmic. Mama Jones avea grija de băiat fiindcă nu avea cine, iar regula în ținutul acesta era aceeași în oricare enclavă te-ai fi aflat. *Noi avem grija de-ai noștri.*

Fiindcă nu are cine.

- El e!

Băiatul o trase de mâna. Bărbatul venea spre ei, iar Mama Jones recunoșcu ceva familiar în mersul și pe chipul lui și un val de tulburare o cuprinse. Oare să fi avut dreptate băiatul? Dar era imposibil, băiatul nici măcar nu se nă...

- Kranki, stai!

Băiatul alerga, trăgând-o de mâna, către bărbatul acela, care se opri uimit când zări băiatul și femeia care încerca să îl țină pe loc. Kranki se opri în fața bărbatului, gâfând.

- Tu ești tatăl meu? întrebă el.

- Kranki! interveni Mama Jones.

Bărbatul încremeni brusc. Se lăsa pe vine, ca să se afle la același nivel cu băiatul, și îl privi cu o expresie serioasă, atentă.

- Tot ce se poate, spuse el. Recunosc albastrul ăsta. A fost la modă o vreme, din câte îmi amintesc. Noi am reprodus o versiune *open source* după codul de marcă înregistrată Armani...

Privi băiatul, apoi își atinse ușor augul de după ureche - un aug marțian, observă Mama Jones alarmată.

Există viață pe Marte - nu civilizațiile străvechi la care visaseră generațiile trecute, ci viață microscopică, în stare latentă. Apoi cineva găsise o modalitate de a folosi ingineria inversă asupra codului ei genetic și crease unități augmentate...

Simbioți extratereștri pe care nimeni nu-i înțelegea și puțini și-o doreau.

Băiatul încremeni, după care afișă un zâmbet plin de fericire. Radia.

- Încetează! spuse Mama Jones și-l scutură pe bărbat până când acesta aproape își pierdu echilibrul. Încetează! Ce-i faci?

- Îi...

Bărbatul clătină din cap. Își atinse augul, iar băiatul reveni la normal și privi în jurul lui nedumerit, ca și cum s-ar fi rătăcit pe neașteptate.

- Tu n-ai avut părinți, îi spuse bărbatul. Tu ai fost creat în laborator, chiar aici, reprodus din genomuri proprietate publică și bucațele de noduri de pe piața neagră.

Își trase răsuflarea.

- Nakaimas, spuse el făcând un pas înapoi.

- Încetează! protestă din nou Mama Jones. Nu este...

- Știu, spuse bărbatul, recăpătându-și calmul. Îmi pare rău. El poate să comunice cu augul meu. Fără nicio interfață. Probabil că am făcut o treabă mai bună decât mi-am închipuit la vremea aceea.

Ceva din chipul acela, din vocea aceea - brusc, femeia simți o gheără în piept, un sentiment vechi, acum straniu și tulburător.

- Boris? spuse ea. Boris Chong?

- Poftim? spuse el, ridicând capul și privind-o cu atenție pentru prima oară.

Acum îl putea vedea limpede: trăsăturile slave aspre și ochii negri de chinez; arăta mai îmbătrânit, transformat de spațiu și de împrejurări, dar era el...

- Miriam?

Pe atunci ea fusese Miriam Jones. Miriam, după bunica ei. Încercă să schițeze un zâmbet, însă nu izbuti.

- Eu sunt, spuse ea.

- Dar ai...

- Eu n-am plecat niciodată de aici, spuse ea. Tu ai plecat.

Băiatul se uită de la unul la altul. Pe chip i se zugrăvi mai întâi o expresie de înțelegere, urmată de o grimă de dezamăgire. Deasupra capului, ploaia se strângea absorbită din văzduh, formând o peliculă tremurândă de apă, prin care razele soarelui răzbăteau sub formă de mici curcubeuie.

- Trebuie să plec, spuse Miriam.

De multă vreme nu mai fusese Miriam pentru cineva.

- Unde? Stai puțin...

Pentru prima oară, Boris Chong rămăsese perplex.

- De ce te-ai întors? întrebă Miriam.

El ridică din umeri. În spatele urechii, augul marțian pulsa: o creatură vie, un parazit care se hrănea de pe urma gazdei sale.

- Eu...

- Trebuie să plec.

Mama Jones, Miriam, ea fusese o Miriam înainte, iar partea aceea, de mult îngropată, se trezea din nou la viață înăuntrul ei și se simțea ciudat. Trase băiatul de mâna, iar pelicula sclipitoare de apă de deasupra capului său se despică și curse pe jos, desenând un cerc ud perfect în jurul lui.

În fiecare săptămână ea respectase dorința tacită a băiatului, îl duse la portul spațial, la monstruozitatea aceasta strălucitoare din inima orașului, ca să privească și să aștepte. Băiatul știa că fusese sintetizat, știa că nu fusese purtat niciodată în uterul unei femei și că se născuse în unul din laboratoarele mizerie unde vopseaua se cojea de pe pereti, iar uterele artificiale se defectau adesea – însă existase o piață și pentru fetușii nefuncționali; exista o piață pentru orice.

Dar la fel ca toți copiii, nu crezuse niciodată asta. În mintea lui, mama lui *chiar urcase* la ceruri, iar Crucifixia fusese cheia cu care deschisese porțile raiului și, în mintea lui, tatăl lui avea să se întoarcă, exact aşa cum îi spusese ea, avea să coboare din înalțurile Stației Centrale, să revină în cartierul lui, amplasat incomod

între nord și sud, între evrei și arabi, și avea să-l găsească și să-i ofere iubire.

Ea îl trase din nou de mâna pe Kranki și băiatul o urmă. Vântul se înfășură ca o eșarfă în jurul lui, iar ea îi ghici gândul.

Poate săptămâna viitoare o să vină.

- Miriam, așteaptă!

Boris Chong, care fusese chipeș când ea era frumoasă, în nopțile blânde de primăvară, demult, pe când se tolăneau pe acoperișul clădirii vechi, ticsite de angajați domestici pentru bogătanii din nord, unde își făcuseră un cuibușor între panourile solare și capcanele eoliene, o mică oază încropită din canapele vechi, aruncate de alții, și o copertină de stambă colorată din India, imprimată cu slogan politice într-o limbă pe care niciunul dintre ei nu o înțelegea. Lenevizera acolo desfășându-se în splendoarea trupurilor lor goale, pe acoperiș, primăvara, când aerul era cald și greu de parfumul liliacului și al tufelor de iasomie de jos, un soi de iasomie care inflorea Tânăr și-și revârsa miresmele noaptea, sub licăril stelelor și al luminilor portului spațial.

Ea continuă să meargă, nu avea mult până la shebeenul ei, iar băiatul o urma, și bărbatul acesta, acum un străin pentru ea, care fusese odată Tânăr și frumos, care îi șoptise vorbe de iubire în ebraică, pentru ca s-o părăsească apoi, cu atâtă vreme în urmă, trecuse atât timp...

Bărbatul acesta o urmărea acum, bărbatul acesta pe care nu-l mai cunoștea, iar inima îi bătea nebunește, bătrâna ei inimă de carne, pe care n-o înlocuise. Mergea mai departe cu pas hotărât, trecând pe lângă tarabe cu fructe și legume, clinici genetice, centre de upload care vineau vise second-hand, magazine de pantofi (căci oamenii vor avea întotdeauna nevoie să poarte pantofi), clinica gratuită, un restaurant sudanez, tomberoanele de gunoi, și ajunse în cele din urmă la Shebeenul Mamei Jones, un local săracios înghesuit între un atelier de tapierie și un nod al Bisericii Robotului, căci oamenii au întotdeauna nevoie să-și recondiționeze canapelele și fotoliile vechi, și au întotdeauna nevoie de credință, de orice fel ar fi ea.

Și de băutură, gândi Miriam Jones intrând în localul cufundat în penumbără, aşa cum trebuia să fie, cu mese de lemn acoperite cu fețe de masă și în care nodul cel mai apropiat ar fi difuzat o serie de canale programate, dacă nu s-ar fi blocat cu ceva vreme în urmă pe un canal din Sudanul de Sud, care prezenta un amestec de predici religioase, buletine meteo încremenite în timp, reluări dublate ale longevivei telenovale martiene *Lanțuri de asamblare* și cam atât.

La tejgheaua înaltă a barului se servea bere palestiniană Taiba și bere israeliană Maccabee la draft, votcă rusească produsă local, câteva tipuri de sucuri și bere lager la sticlă, narghilele și jocuri de table pentru clienți. Era un local modest, dar curățel, care nu aducea cinești ce profit, dar suficient cât să-i acopere chiria și mâncarea și să-i ajungă pentru a avea grija de băiat, iar ea era mândră de el. Era localul ei.

La mese erau doar câțiva clienți fideli: doi muncitori de la docuri care își terminaseră tura în portul spațial împărțeau o narghilea, beau o bere și sporovăiau liniștiți, un drogat-tentacular care se bălăcea într-o găleată cu apă și bea arak, și Isobel Chow, fiica prietenei ei, Irena Chow, care stătea cu un ceai de mentă în față și părea dusă pe gânduri. Miriam o atinse ușor pe umăr când intră, dar fata nu reacționa cătuși de puțin. Era adâncită în lumea virtuală, adică în Conversație.

Miriam se duse în spatele barului. Pretutindeni în jurul ei unduia și bâzâia acaparator traficul neoprit al Conversației, dar ea îi bloca și filtra cea mai mare parte, nedându-i atenție.

– Kranksi, spuse Mama Jones, cred că ar fi cazul să urci în apartament și să-ți faci temele.

– Le-am terminat, spuse băiatul.

Apoi își îndreptă atenția către narghileaua de lângă el și modelă fumul albăstrui cu mâna, dându-i forma unei bile netede. Deveni profund absorbit. Din spatele barului, unde se simțea mult mai în largul ei, regină peste domeniul său, Mama Jones auzi zgromot de pași și zări trecând o umbră, apoi în local își făcu apariția bărbatul pe care îl cunoscuse ca Boris Chong, cu statura lui înaltă și subțiratică, aplecându-se pe sub tocul prea jos.

■ STĂȚIA CENTRALĂ

– Miriam, putem sta de vorbă?

– Cu ce te servesc?

Arătă către rafturile din spatele ei. Pupilele lui Boris Ching se dilatară și un fior trecu pe șira spinării Mamei Jones. El comunica, tacut, cu augul lui marțian.

– Așadar?

Tonul ei fusese mai ascuțit decât intenționase. Boris făcu ochii mari. Păru surprins.

– Un arak, spuse el și zâmbi deodată, iar zâmbetul îl transfigură, făcându-l să pară mai Tânăr, mai...

Mai uman, își zise ea.

Miriam încuviașă din cap, luă o sticlă de pe raft și îi turnă un pahar de arak, băutura de anason atât de îndrăgită în ținutul acela, adăugă gheăță și îl duse la masă, cu apă rece alături; când turnai apa, băutura își schimba culoarea, lichidul limpede devenind pâlos și albicios ca laptele.

– Ia loc!

Ea rămase în picioare, cu brațele încrucisate pe piept, apoi cedă. Se așeză, iar după o scurtă ezitare, se așeză și el.

– Bun! Ce este? spuse ea.

– Ce mai faci? Întrebă el.

– Bine.

– Știi că a trebuit să plec. Nu mai era nimic de lucru aici, niciun viitor...

– Eu eram aici.

– Așa e.

Ochii ei se înmuiară. Știa la ce se referea el, desigur. Nici nu putea să-l îvinuiască. Îl încurajase să plece și, odată plecat, nu mai puteau face altceva decât să-și vadă amândoii mai departe de viață, iar ea, cu toate puse cap la cap, nu regreta viața pe care o dusesese.

– E localul tău?

– Câștig cât să-mi plătesc chiria și dările. Am grija de băiat.

– El este...

Ea ridică din umeri.

- Din laboratoare. Se prea poate să fie unul de-a tăi, aşa cum

- Au fost mulți... spuse el. Cârpiți din orice bucătică de cod genetic gratuit care ne pica în mâna. Toți sunt ca el?

Miriam clătină din cap.

- Nu știu... E greu să ții socoteala tuturor copiilor. Nici măcar nu rămân copii. Nu pentru totdeauna. Kranki, îl strigă pe băiat, poți să-mi aduci o cafea, te rog?

Băiatul se întoarce spre ei, urmărindu-i cu ochii lui serioși, ținând încă în mâna bila de fum. O aruncă în aer, unde își relua proprietățile obișnuite, dispersându-se.

- Of! protestă el.

- Acum, Kranki! spuse Miriam. Mulțumesc.

Băiatul se duse la bar, iar femeia se întoarce către Boris.

- Unde ai fost tot timpul ăsta? întrebă ea.

El dădu din umeri.

- Am stat o vreme pe Ceres, în Centură, și am lucrat pentru una dintre companiile malaysiene, spuse el zâmbind. O terminaseem cu copiii. Doar... reparam oameni. Apoi am fost trei ani în Tong Yun, de unde m-am pricopsit cu ăsta, arăta spre masa de biomaterie care îi pulsa în spatele urechii.

- Te-a durut? întrebă Miriam curioasă.

- Crește odată cu tine, spuse Boris. Îți injectează sub piele... sămânța, care stă acolo o vreme, după care începe să crească. Uneori poate fi... incomod. Nu din punct de vedere fizic, ci atunci când începi să comunică cu el, să creezi o rețea.

Miriam se simțea ciudată privindu-l.

- Pot să-l ating? spuse ea, surprinsă de propria întrebare.

Boris părea foarte sfios; aşa arăta mereu, se gândi ea și fu străbătută de un fior aprig de mândrie și afecțiune, care o surprinse de asemenea.

- Sigur, spuse el.

Ea întinse mâna și îl atinse ușor, cu băgare de seamă, cu vârful unui deget. La atingere părea să fie piele, se miră ea. Poate doar

■ STĂȚIA CENTRALĂ

puțin mai cald. Când apăsa, avu senzația că atinge un furuncul. Iși retrase mâna.

Băiatul, Kranki, îi aduse băutura – un ibric cu coada lungă plin cu cafea neagră, preparată cu semințe de cardamom și scorțișoară. Ea turnă într-o ceșcuță de porțelan și o ridică cu două degete.

- Pot să-l aud, spuse Kranki.

- Ce anume?

- Așta, arăta băiatul cu degetul spre aug.

- Și ce spune? întrebă Miriam luând o înghițitură de cafea. Observă că Boris nu-l slăbea din ochi pe băiat.

- E confuz, spuse Kranki.

- Cum aşa?

- Simte ceva ciudat din partea gazdei. O emoție foarte puternică, sau un amalgam de emoții. Dragoste și dorință, regret și speranță, încâlcite toate... n-a mai simțit aşa ceva niciodată.

- Kranki!

Miriam își ascunse un hohot de râs, în timp ce Boris se lăsa pe spate înroșindu-se.

- Gata, ajunge pentru azi! spuse ea. Du-te și joacă-te afară! Băiatul se lumină în mod vădit.

- Serios? Pot să mă duc?

- Nu te îndepărta prea mult. Stai unde să te pot vedea.

- Eu pot să te văd tot timpul *pe tine*, spuse băiatul și fugi afară fără să privească înapoi.

Ea îi văzu ecoul slab al trecerii prin marea digitală a Conversației, apoi dispără în zgromotul de afară.

- Ah, copiii ăștia! spuse ea, oftând.

- Nu face nimic.

Boris zâmbi, părând mai Tânăr, amintindu-i de alte vremuri.

- M-am gândit la tine, spuse el. Adesea.

- De ce ai venit?

El ridică din nou din umeri.

- După Tong Yun mi-am găsit de lucru în Republicile Galileene. Pe Callisto. Locuitorii de acolo, din Sistemul Exterior, sunt bizari. O fi din cauza prezenței lui Jupiter pe cer, sau... au niște tehnologii